

Arrest

nr. 178 018 van 21 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 18 november 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 8 november 2016 .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van Mr. I. OGER, die loco Mr. H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. T. BRICOUT, die loco Mr. C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 november 2016 wordt de verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw(1), die verklaart

te heten(1):

(..)

Alias: (..)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Somalië van Gabooye-Tumaal afkomst verklaart te zijn, werd op 13.07.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 14.07.2016 asiel in België. Ze was niet in het bezit van enige persoonlijke - of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 08.03.2016 in Griekenland geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst en op 19.06.2016 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst.

Op 25.07.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van haar asielprocedure in België. Hierin verklaarde ze op 22.02.2016 vertrokken te zijn vanuit El Ade (SOM) en stelde ze eerst per auto naar Kenia te zijn gereisd.

Vervolgens reisde betrokkene per vliegtuig vanuit Nairobi (KEN) naar Turkije. Betrokkene verklaarde dat ze via een vals paspoort per vliegtuig naar Turkije reisde onder de identiteit van A.A., H. (..) en met een andere foto. Deze verklaring kon niet verder geverifieerd worden aan de hand van het desbetreffende valse paspoort vermits betrokkene dit niet kon voorleggen op het moment van haar gehoor in België. Betrokkene verklaarde hieromtrent dat het valse paspoort in beslag werd genomen door de smokkelaar. Ze stelde in Turkije 9 dagen te Istanbul (TUR) te hebben verbleven om vervolgens per boot door te reizen naar Griekenland. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat betrokkene op 08.03.2016 in Griekenland geregistreerd werd omwille van illegale binnenkomst. Betrokkene bevestigde dat haar vingerafdrukken in Griekenland geregistreerd werden en verklaarde in Griekenland 3 maanden op een voor haar onbekende plaats te hebben verbleven. Vervolgens reisde ze per boot verder door naar Italië. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 19.06.2016 in Italië geregistreerd werd omwille van illegale binnenkomst. Betrokkene bevestigde opnieuw dat ze geregistreerd werd in Italië en verklaarde ruim 10 dagen in Italië te hebben verbleven. Vervolgens reisde ze per bus verder door naar Duitsland waar ze 2 nachten in een huis van een meneer die haar hielp verbleef om daarna per bus door te reizen naar België. Betrokkene verklaarde op 12.07.2016 gearriveerd te zijn te Brussel (BE) en vroeg asiel in België op 14.07.2016.

Tijdens haar gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat ze besloot in België asiel te vragen omdat dit de keuze was van de smokkelaar. Met betrekking tot een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 uitte betrokkene verzet op basis van het feit dat ze stelde in Italië op straat te hebben moeten leven alsook geen steun of middelen te hebben verkregen. Ze stelde echter ook geen asiel te hebben gevraagd in Italië en verklaarde dat ze na het afgeven van haar vingerafdrukken bij de boot moest vertrekken en niet de gelegenheid heeft verkregen om asiel te vragen in Italië.

Betrokkene verklaarde geen in België verblijvende familie te hebben. Ze verklaarde wel dat haar ex-man (A. A., Y. (..), geboren te El Ade in 1972, Somalië) en haar minderjarige zoon (Y. A. A., Z. (..)) ergens in Europa zouden verblijven.

Op 27.07.2016 werd er voor betrokkene een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 28.09.2016 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzweigend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees

Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in haar geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Betrokkene verklaarde dat zij besloot in België asiel te vragen omdat dit de keuze was van haar smokkelaar. We benadrukken dat deze specifieke reden om in België asiel te vragen te kaderen valt onder de persoonlijke keuze of voorkeur van betrokkene voor een bepaalde lidstaat. We herhalen desbetreffend nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat ze in Italië op straat heeft moeten leven en er geen steun of middelen verkreeg benadrukken we dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene aantoonde dat zij geen asiel vroeg in Italië maar geregistreerd werd omwille van een illegale binnenkomst. Betrokkene stelde hieromtrent dat ze in Italië niet de gelegenheid heeft verkregen om asiel te vragen. We benadrukken dat betrokkene wel degelijk geregistreerd werd in Italië, zoals blijkt uit het vingerafdrukkenonderzoek en het bijhorende EUODAC- resultaat type 2, en dat zij op dat moment had kunnen aangeven dat ze wenste asiel te vragen in Italië. Het feit dat betrokkene omwille van een illegale binnenkomst geregistreerd werd toont aan dat betrokkene geen asielaanvraag wenste in te dienen in Italië. We benadrukken hierbij ook dat betrokkene haar bewering dat ze in Italië niet in de mogelijkheid

verkeerde om asiel te vragen niet verder duidt of staaft aan de hand van concrete elementen. Enkel op basis van de verklaring van betrokkene valt volgens ons dan ook niet af te leiden dat betrokkene indien ze asiel wenste aan te vragen in Italië niet de mogelijkheid hiertoe heeft gekend. Op grond van haar verklaringen zijn we van oordeel dat de betrokkene geen verzoek voor internationale bescherming wilde richten tot de Italiaanse instanties. Het kan de Italiaanse instanties dan ook niet euvel worden geduid dat de betrokkene niet de aan de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming verbonden bijstand en opvang kreeg als zij geen verzoek voor internationale bescherming indiende.

We merken verder op dat betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te kennen en dat ze tot op heden in het kader van haar asielprocedure geen medische attesten of andere documenten aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat zij door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. We verwijzen desbetreffend naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85). We benadrukken dat de betrokkene verder geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hierbij wensen we wel op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat betrokkene desbetreffend tijdens haar gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren.

Indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel wijzen we er op dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake

in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, namelijk een in 1973 alleenstaande geboren vrouw. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar het feit dat betrokkene tijdens haar gehoor in België stelde geen gezondheidsproblemen te kennen en dat zij tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat zij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat zij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbodt voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

Daarnaast werd er de voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken

en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>)

Algemeen zijn we van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Verder benadrukken we ook dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Tot slot verwijzen we naar het feit dat de overname voor betrokkene door onze diensten aan Italië verzocht werd op grond van artikel 13.1 van Verordening 604/2013: "wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden." Dit betekent dat betrokkene na overdracht aan Italië de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien zij dat wenst. Dit verzoek zal door de Italiaanse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van

15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

2.3. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.4. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.4.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.4.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.5. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.5.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.5.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.5.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. .

Verzoekende partij betoogt in essentie dat zij In Italië het gevaar loopt dat haar asielaanvraag niet naar behoren zal behandeld worden en dat zij verstoken zal blijven van opvang en materiële hulp. Gelet op de problematische opvangsituatie in Italië moet de verwerende partij individuele garanties geven, dit gelet op het feit dat het gaat om een tacit agreement. Het motief dat de Italiaanse autoriteiten zeven dagen op voorhand in kennis worden gesteld van de overdracht is daartoe niet afdoende. De actuele situatie leert dat het aantal vluchtelingen in 2016 aan het toenemen is omwille van de sluiting van de Griekenland-route. Zij verwijst hiervoor naar diverse artikels en naar arresten van de Raad. Tevens betoogt zij dat het laatste AIDA-rapport (update 22 december 2015) helemaal niet zo positief is als de verwerende partij wil laten uitschijnen. Tevens verwijst de verzoekende partij naar een rapport van Artsen Zonder Grenzen en het rapport van de UN Special Rapporteur on the human rights of migrants van mei 2015.

2.5.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoeker (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM

28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Het Hof van Justitie benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel van uitmaakt, is opgezet in een context waarin mag worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, ongeacht of het om lidstaten of derde landen gaat, de grondrechten eerbiedigen, daaronder begrepen de rechten die het Verdrag van Genève, het Protocol van 1967 of het EVRM als grondslag hebben, en dat er in dit opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Juist wegens dat beginsel van wederzijds vertrouwen heeft de Uniewetgever de Dublin III-verordening gesloten om de behandeling van asielverzoeken te stroomlijnen en te voorkomen dat het stelsel verstopt raakt doordat de autoriteiten van de staten talrijke asielverzoeken van één verzoeker dienen te behandelen, om meer rechtszekerheid te bieden met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is om het asielverzoek te behandelen en om aldus „forum shopping” te voorkomen. Het geheel heeft hoofdzakelijk tot doel om in het belang van zowel de asielzoekers als de deelnemende staten de behandeling van asielverzoeken sneller te laten verlopen. Bijgevolg moet volgens het Hof worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM. Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt. Daaruit kan echter niet worden afgeleid dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de overige lidstaten om de Dublin III-verordening na te leven.

Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen.

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin III-verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Het zou verder de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, N.S., punten 84 en 85).

Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (pt. 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken ten einde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat

systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.

Tenslotte moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103) Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat verzoekende partij bij haar Dublingehoor wel stelde dat zij in Italië op straat heeft verbleven, en dat zij aldaar geen steun en middelen heeft gekregen. De verwerende partij heeft er evenwel op gewezen dat verzoekende partij geen asiel heeft aangevraagd in Italië maar dat zij enkel werd geregistreerd omwille van illegale binnenkomst. Verzoekende partij stelt dat zij de kans niet heeft gekregen om asiel aan te vragen in Italië, maar zoals de verwerende partij terecht motiveert had verzoekende partij op het moment van haar registratie kunnen aangeven dat zij asiel wenste aan te vragen. Het feit dat zij geregistreerd werd omwille van illegale binnenkomst toont aan dat zij geen asiel wenste in Italië. Het is geenszins kennelijk onredelijk dat wanneer blijkt dat er wel degelijk een registratie heeft plaatsgevonden en voorts enkel de verklaring van de verzoekende partij voorligt waar zij stelt niet de kans te hebben gekregen in Italië asiel aan te vragen, dit tezamen met de vaststelling dat zij tevens verder is gereisd naar Duitsland om tenslotte pas in België asiel aan te vragen waarbij zij stelde dat dit de keuze was van de smokkelaar, vast te stellen dat geen geloof gehecht kan worden aan de bewering van verzoekende partij dat zij niet de kans heeft gekregen in Italië asiel aan te vragen. De verklaringen van verzoekende partij alsook haar traject wijzen er eerder op dat zij inderdaad geen asiel wenste aan te vragen in Italië, maar wel in België. Bijgevolg, nu verzoekende partij zelf ervoor gekozen heeft geen asiel aan te vragen in Italië, is het dan ook geenszins kennelijk onredelijk vast te stellen dat de Italiaanse autoriteiten niet kunnen verweten worden verzoekende partij geen bijstand en opvang te hebben gegeven die gepaard gaan met een verzoek om internationale bescherming.

Wat betreft verzoeksters standpunt dat asielzoekers in de praktijk niet steeds toegang hebben tot kosteloze rechtshulp in een eerste fase van de procedure dient te worden gesteld dat niet blijkt dat verzoekende partij onvermogen is – zij verklaarde immers 10 000 dollar te hebben betaald om vanuit Somalië naar Europa te reizen – en dus geenszins kan worden geconcludeerd dat zij afhankelijk is van kosteloze rechtshulp en het ontbreken van gratis juridische bijstand in haar geval zou impliceren dat zij zou verstoken blijven van juridische ondersteuning indien zij zou menen deze nodig te hebben. Tevens moet worden benadrukt dat uit het rapport van de Zwitserse ngo SFH (augustus 2016) blijkt dat zowel in Rome als in Milaan ngo's bijstand verlenen aan terugkeerders. (p.9) Tevens wordt er in opvang voorzien (P. 9) voor personen die onder de bevoegdheid van de prefectuur van Rome vallen. Dat dit het geval is voor de verzoekende partij blijkt uit p. 25 van voormeld rapport nu zij nog geen asielaanvraag in Italië heeft ingediend. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zal overgedragen worden naar Rome.

Verzoekende partij betwist ook niet dat asielzoekers wel kosteloze rechtsbijstand kunnen genieten indien zij worden geconfronteerd met een afwijzing van hun asielaanvraag en dat niet wordt aangetoond dat deze vorm van juridische bijstand op zich niet volstaat om eventuele tekortkomingen tijdens de initiële behandeling van een asielverzoek recht te zetten en om passend rechtsherstel te krijgen. Het 'AIDA-rapport' stelt echter ook dat in de praktijk deze kosteloze bijstand soms moeilijk te verkrijgen is (p. 34). De verzoekende partij toont met deze verwijzing naar het 'AIDA-rapport' echter niet met concrete gegevens aan dat het voor haar onmogelijk zou zijn om de asielprocedure te doorlopen of om desgevallend een beroep in te stellen. De verzoekende partij toont verder zoals hoger gesteld geenszins aan dat zij geen advocaat kan betalen en nood zou hebben aan een kosteloze rechtsbijstand. Zij slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat het element dat kosteloze rechtsbijstand door een advocaat niet altijd mogelijk en soms moeilijk is, als gevolg zou hebben dat zij bij een overdracht naar Italië zou worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad merkt daarnaast op dat in het citaat waarnaar verzoekster verwijst niet ontkend wordt dat aan asielzoekers in Italië in de praktijk wel degelijk informatie wordt verstrekt met betrekking tot de

procedures en inzake hun rechten en vrijheden en dat zij toegang hebben tot niet-gouvernementele organisaties en het UNHCR. Het gegeven dat wordt toegelicht dat dit soms moeizaam verloopt doet geen afbreuk aan het gegeven dat asielzoekers de nodige informatie effectief kunnen verkrijgen en er geen sprake dient te zijn van een situatie waarbij zij onvoldoende kennis hebben van de administratieve procedures om hun rechten correct te laten gelden.

Verzoeksters stelling dat verweerder niets heeft gemotiveerd omtrent de richtlijnen van het UNHCR – waarbij zij niet aannemelijk maakt dat deze enig bindend karakter zouden hebben – leidt ook niet tot de conclusie dat verweerder onterecht oordeelde dat Italië haar asielaanvraag volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht zal behandelen of dat zij verkeerdelijk zou hebben aangegeven dat *“er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.”*

De uiteenzetting van verzoekster geeft geen aanleiding tot de conclusie dat verweerder op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit kwam dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de Europese regelgeving inzake de behandeling van asielaanvragen en het non-refoulement-beginsel niet respecteren.

Verzoeker voert verder aan dat zij in Italië zelf dreigt te worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ingevolge de afwezigheid van passende opvang en materiële hulp.

De Raad wijst er vooreerst op dat mediaberichten geen internationale gezaghebbende rapporten zijn, doch enkel persoonlijke weergaves door journalisten van interviews, verklaringen en situaties.

Opnieuw moet daarnaast worden gesteld dat verzoekster verklaarde dat zij 10.000 dollar betaalde voor haar reis naar Europa, zodat niet kan worden verondersteld dat zij onvermogen is en dat zij niet bij machte zou zijn om zelf de nodige schikkingen te treffen teneinde in een huisvesting te voorzien indien de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië niet aan haar vereisten zouden voldoen. Verzoekster lijkt eraan voorbij te gaan dat indien de Italiaanse autoriteiten haar, zoals zij voorhoudt, geen geschikte opvangplaats ter beschikking kunnen stellen hieruit, gelet op haar persoonlijke situatie, niet zonder meer kan worden afgeleid dat zij in een situatie zal terechtkomen die van die aard is dat er kan worden gesproken van een foltering of van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Ten overvloede dient ook te worden toegelicht dat verzoekster door uiteen te zetten dat er in Italië een sterke toename is van het aantal asielzoekers niet aantoonde dat verweerder verkeerdelijk motiveerde dat vreemdelingen die ingevolge de toepassing van de bepalingen van de verordening nr. 604/2013 worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten in regel worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk, en dat de capaciteit van dit opvangnetwerk wordt uitgebreid teneinde het hoofd te kunnen bieden aan de toenemende instroom van immigranten.

Verzoeksters betoog dat de Italiaanse autoriteiten niet formeel hebben geantwoord op het door verweerder aan hen gericht overnameverzoek geeft geen automatische aanleiding tot de vaststelling dat deze autoriteiten hun (opvang)verplichtingen ten aanzien van verzoekster niet zullen nakomen.

Immers zoals hoger reeds gesteld blijkt dat verzoekende partij bij haar aankomst in Rome zal bijgestaan worden door ngo's en dat zij voorzien zal worden van een opvangplaats daar zij nog geen asiel heeft aangevraagd in Italië. Het loutere feit dat er melding wordt gemaakt van sommige gevallen die lange tijd hebben moeten wachten op een opvangplaats maakt niet dat er in casu aanwijzingen zijn dat de verzoekende partij aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië enkel en alleen omdat de Italiaanse autoriteiten geen garanties hebben gegeven. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog dat het niet verantwoord is dat zij zonder individuele garantie terug wordt overgedragen aan Italië. Het citaat waarnaar de verzoekende partij verwijst afkomstig van Artsen Zonder Grenzen is te algemeen om daaruit af te leiden dat verzoekende partij als Dublin-terugkeerder die nog geen asielaanvraag in Italië heeft ingediend verstoken zal blijven van opvang.

Verzoekster ontkent ook niet dat er in Italië al een zeer groot aantal opvangplaatsen voor asielzoekers is voorzien en dat er, gelet op de enorme stijging van het aantal asielzoekers, een plan werd uitgewerkt om ervoor te zorgen dat asielzoekers hoe dan ook passend worden opgevangen, zodat zij niet kan

worden gevolgd in haar standpunt dat het louter om beleidsintenties gaat nu de geschiedenis leert dat het aantal opvangplaatsen al aanzienlijk verhoogd is. Evenmin kan zij worden gevolgd in haar standpunt waar zij individuele garanties eist van de Italiaanse overheid. Ook de vele vluchtelingen die onaangekondigd naar Italië reizen – terwijl verweerder heeft aangegeven dat hij de Italiaanse autoriteiten voorafgaandelijk op de hoogte zal stellen van de komst van verzoekster, wat impliceert dat haar opvang kan worden voorbereid – genieten dergelijke garanties trouwens niet. Evenmin ontkent verzoekster dat Dublin-terugkeerders thans worden opgevangen in het reguliere netwerk. De verwijzing naar het feit dat de specifieke opvangplaatsen thans gesloten zijn doet hier geen afbreuk aan nu verweerder rekening heeft gehouden met dit gegeven in de bestreden beslissing en net stelt dat Dublin-terugkeerders zonder problemen in het reguliere opvangnetwerk worden opgevangen, hetwelk de voorbije jaren een enorme toename in opvangplaatsen heeft gekend.

De Raad treedt de verwerende partij dan ook bij waar deze stelt: *“Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a décision and the procédure continues", pagina 40).”*

Waar verzoekster verwijst naar een aantal arresten van de Raad dient te worden opgemerkt dat arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben en dat niet blijkt dat de omstandigheden die aanleiding gaven tot deze arresten volledig vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak.

De verwijzing naar het feit dat werd vastgesteld dat er in het verleden een aantal tekortkomingen waren in een opvangcentrum te Lampedusa en in opvangcentra op Sicilië alsook de verwijzing naar overbevolking in bepaalde opvangcentra in 2015 en bepaalde tekortkomingen in andere centra is niet van die aard dat kan worden besloten dat de opvangvoorzieningen in Italië in het algemeen dusdanig gebrekkig zijn dat de personen die er worden opgevangen het slachtoffer zijn van folteringen of van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat er een reëel risico bestaat dat zij zal worden overgebracht naar een van deze centra op eilanden in de Middellandse Zee.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaken Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013 of Tarakhel c Suisse (nr. 29217/12) van 4 november 2014, blijkt dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde in het eerstvermelde arrest dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II). 95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”*

Meer specifiek in het arrest Tarakhel stelt het Hof aangaande dit minimale niveau van hardheid inzake artikel 3 van het EVRM in § 94 dat de beoordeling ervan relatief is, en afhankelijk is van geheel van omstandigheden van de zaak, met name de duur van de behandeling, de fysieke en mentale gevolgen ervan en van het geslacht de leeftijd en de gezondheidstoestand van de betrokkene. De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen of de elementen specifiek aan het profiel van verzoeker moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers in het algemeen of de asielzoeker in het bijzonder die aan deze lidstaat worden/wordt overgedragen er

een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan/ ondergaat in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij verzoeker.

De citaten waarnaar verzoekende partij verwijst, fragmentarisch als ze zijn, brengen weliswaar bepaalde moeilijkheden aan de oppervlakte, maar kan de conclusie van de verwerende partij, met name dat er geen sprake is van structurele tekortkomingen in de Italiaanse asielprocedure en opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-verordening worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend behandeld zullen worden in de zin van artikel 3 van het EVRM niet ondermijnen. Ter zake kan worden gewezen op de zaak A.M.E v. Nederland van 13 januari 2015 van het EHRM waarin herhaald werd dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (EHRM, zaak A.M.E v. Nederland, 13 januari 2015, nr. 51428/10, §35). Het Hof heeft duidelijk gesteld dat een terugwijzing naar Italië in beginsel geen schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt. In een arrest van 30 juni 2015 bevestigde het EHRM overigens dat, ook al rijzen ernstige twijfels over de capaciteiten van het systeem, de structuur en de algemene situatie van de opvangvoorzieningen in Italië op zichzelf de verwijdering van asielzoekers naar Italië niet kunnen verhinderen (EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015, § 36). Verzoekende partij brengt geen argumenten bij die daar in casu anders over zouden kunnen doen oordelen.

Ook in de latere uitspraken van het Hof, gewezen in november 2015 wordt erop gewezen dat:

“21. In the Court’s view, the present case cannot be distinguished from A.S. v. Switzerland. Moreover, the Court reiterates that the overall situation of the reception arrangements in Italy cannot in itself act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country (see Tarakhel, cited above, §§ 114-115). The applicant’s complaint under Article 3 of the Convention is therefore manifestly ill-founded and must be declared inadmissible, pursuant to Article 35 §§ 3 and 4 of the Convention.[Naar het oordeel van het Hof kan onderhavige zaak niet onderscheiden worden van AS. tegen Zwitserland. Het Hof benadrukt daarenboven dat de algemene situatie inzake opvang in Italië op zichzelf geenszins kan beschouwd worden als een hinderpaal voor verwijderingen van asielzoekers naar dat land. De klacht van de verzoekende partij onder artikel 3 EVRM is daarom manifest ongegrond en bijgevolg onontvankelijk in de zin van artikel 35§§3 en 4 van het Verdrag (eigen vertaling)] (A.M. tegen Zwitserland, nr 37466/13 van 3 november 2015)

41. The Court further finds that the applicant has not demonstrated that her future prospects, if returned to Italy with her child, whether considered from a material, physical or psychological perspective, disclose a sufficiently real and imminent risk of hardship severe enough to fall within the scope of Article 3. The Court has found no basis on which it can be assumed that the applicant will not be able to have access to the available resources in Italy for an asylum-seeking single mother with a minor child, or that, in the event of health-related or other difficulties, the Italian authorities would not respond in an appropriate manner. In any event, it will remain possible for the applicant to lodge a fresh application with the Court (including a request for an interim measure under Rule 39 of the Rules of Court) should that need arise. [Het Hof oordeelt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat haar toekomstige verwachtingen, in geval van overdracht naar Italië met haar kind, bekeken vanuit materieel, lichamenlijk of psychologisch perspectief, zullen neerkomen op een voldoende reëel en imminent risico op ontbering, ernstig genoeg om binnen de draagwijdte van artikel 3 te vallen. Het Hof heeft geen reden gevonden op grond waarvan kan worden verwacht dat de verzoekende partij in Italië niet zal kunnen genieten van beschikbare middelen voor een asielzoekende alleenstaande moeder met minderjarig kind of dat, in geval van gezondheids- of andere moeilijkheden, de Italiaanse autoriteiten niet op een gepaste manier zouden reageren. In ieder geval blijft het mogelijk voor de verzoekende partij om een nieuw verzoek bij het Hof in te dienen (waaronder een verzoek voor een interim measure in toepassing van Rule 39) indien de noodzaak zich daartoe voordoet (eigen vertaling).] (A.T.H. tegen Nederland, nr. 54000/11 van 17 november 2015)

Met haar betoog weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet, die duidelijk doen blijken dat de verwerende partij zich bewust is van tekortkomingen in de opvang in Italië waarbij zij er aan toevoegt dat de Italiaanse overheden hier niet onverschillig tegenover staan en trachten deze problematiek het hoofd te bieden.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de Italiaanse autoriteiten niet in staat zijn opvang te bieden aan asielzoekers die deze opvang effectief nodig hebben.

De uiteenzetting van verzoekster laat op het eerste zicht niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve op het eerste zicht niet.

2.5.2.3. Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoekster ook niet worden gevolgd in haar stelling dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM – dat voorziet in een verbod om een persoon te onderwerpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen – of van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten, dat in een identieke bescherming voorziet.

3.5.2.4. Uit de motivering van de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat verweerder deze beslissing pas heeft genomen na een grondige analyse van de verklaringen van verzoekster en de situatie in Italië. Er kan bijgevolg niet worden besloten dat verweerder deze beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend.

2.5.2.5. Het enig middel is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizendzestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

S. DE MUYLDER